

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib.
XII**

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De rustico in Heymersbach, fornaci inclusio, & per sa[n]ctum Iacobum
liberato, cap. 7.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

verso, ne alicui seculari de cætero manus imponeret, præcepit. Ex illa hora in eo cessauit virtus miraculorum. Hæc mihi ante hoc biennium, cùm essem in Eberbacho, à monachis recitata sunt: ego vero virum sanctum adiij, & cùm rogassem eum, ut pro me oraret, simpliciter respondit: Quotidie oro pro te & pro toto mundo.

C A P V T VI.

REtulit nobis nuper Abbas quidā ordinis nostri de quodam monacho, cui tanta a Domino concessa est gratia, ut virtute vestimentorum eius multi sanarentur. Sæpe, si tamē adhuc viuit, dum fratres vestes eius induunt, vel cingulo se cingunt, sanantur. Quod cùm quodam tempore eius Abbas considerasset, nec aliquid specialitatis in illo vidisset, his verbis eum secretius allocutus est: Dic mihi fili mi, quæ est causa tantorum miraculorum? Respōdit ille: Nescio domine, nō plus cæteris fratribus meis oro, non plus vigilo, non plus ieiuno, non plus laboro, sed vnum scio, quod me non potest extollere prosperitas, neq; frangere aduersitas, siue de persona mea fit, siue aliorū. Cui cùm dixisset Abbas: Non te turbauit, q; miles talis nuper grangiam nostram incendit? Respōdit: Non, totum enim Deo commisi: si modicū habeo, cū gratiarū actione accipio; si multum, iterum gratias ago. Et cognovit Abbas quod causa tantæ virtutis esset amor Dei, & contemptus rerum terrenarum. Sanctæ virtutes, fides videlicet, spes, & charitas, iustitia, humilitas, obedientia, zelus disciplinæ, atque compassio, sæpe gloria miraculorum remunerantur, sicut subsequentibus declaratur exemplis.

C A P V T VII.

IVxta Coloniam duæ generationes rusticorum inter se graues satis inimicitias exercebat: ex quibus una infirmior, in castrum vicinum Hemersbach se transtulit, de quo partem aduersam satis damnificans, cùm die quadam vnum ex eis cœpissent, volentes tres ex eis pecunię aliquid ab eo extorquere, dicebant: Si non dederis nobis pecuniam, puniemus te.

*De fide.**Quibus*

Quibus ille respondit: Tres obulos habeo, emite ex eis cuneos, & comedite, quia nihil amplius habebitis; fidemque habens in Deo, & in sancto Iacobo, subjecit: Quinque marcas domi habeo in cista mea, & clementia noua, quibus limina petam S. Iacobi, non vobis dabo illam pecuniam: in die sancti Stephani prefecturus sum, & ante ortum diei a vobis recessurus. Mirantibus eis verborum constantiam, duos illi compedes imposuerunt, & in fornacem illum mittentes, octo viros nocte illa ad custodiam ei deputauerunt, quem semel, ac secundum interrogantes, utrum adhuc ibi esset, & ille tot vicibus respondisset, etiam adhuc sum: his tertio eadem sciscitantibus, nihil respondit, quia virtus fidei iam illum clausa fornace cauxerat. De spe in superioribus multa dicta sunt, virtutem vero charitatis, sequentia declarabunt.

CAPVT VIII.

*De Chas.
ritate.*

Abbas quidam ordinis nostri, monacho suo infirmo præcepit carnes manducare: ille inobediens, licet inuitus, Abbatii respondit, dicens: Ego vos rogo in charitate eadem, ut mecum illas comedatis. Qui statim deprecanti consentiens resedit, morsellum de scutella monachi tulit, & comedit. Sequenti die, si bene memini, in ecclesiam, ubi homo a dæmonio vexabatur deuenit, rogatus a circumstantibus, ut dæmonem adiuraret, in haec verba prorupit: Adjuro te immunde spiritus in hac charitate, quæ pridie propter monachum meum carnes comedisti, ut ex eas ab hoc homine: qui mox ad idem verbum exiuit, & fugit, ac si charitatis incendium sufferre non posset. Quantum Deo charitas placeat, ex inobedientia plenius ostenditur.

CAPVT IX.

*De inobe
dientia.*

Alius quidam Abbas, cum haberet monachum infirmum, ut ad recuperationem virium, carnes comederet præcepit: sed ille pertinax nimis, præcipienti non acquieuit. Ut autem Deus ostenderet meliorem esse obedientiam, quam stultorum victimas, inobediens monachus mox in rabiem versus,